

[Grethe Philip.]

feltet end de to, jeg allerede har nævnt. F. eks. er det nødvendigt at gå ind i en nøjere prioritering af udgifterne både inden for det sociale område og inden for uddannelserne. Situationen opfordrer os i høj grad til besindelse med hensyn til store trafik anlæg, og vi advarer direkte mod de letsindigheder i milliardstørrelse, som trafikminister Kampmann har lagt op til vedrørende Storbæltstunnelen og Saltholmprojektet.

Jeg understreger, at når det radikale venstre er villig til at tage gamle hævdvundne udgifter op til ny prøvning, er det i høj grad også med henblik på at skabe plads til nye udgiftkrævende opgaver, der trænger sig særlig på. Jeg kan her blot nævne forurening, førtidspensionering af ældre eller omstillingsydelse, som vi undertiden kalder det, og narkotikaproblemet.

De problemer, vi står over for, er grundlæggende. De hænger sammen med en ændring i hele samfundets struktur både erhvervs- og familiemæssigt. Også hele den voldsomme udvikling i viden og teknik spiller ind ved formuleringen af nye krav. Det vil være nødvendigt, at vi i folketingets forskellige udvalg på en helt anden måde end før har blikket åbent for de økonomiske perspektiver i denne udvikling og lader dette indgå i drøftelserne om de enkelte lovforslag. Vi vil i større omfang end hidtil blive nødt til at foretage en afvejning og prioritering af krav og ønsker, der rejses fra forskelligt hold. Vi må indstille os på, at allerede de love, vi har, i de kommende år vil give stigende udgifter. Der er ikke spillerum for at fremsætte nye udgiftkrævende forslag, uden at de modsvares af besparelser på andre områder. Det er navnlig her, den nuværende regering har svigtet. Hvor der skulle være holdt igen, har man i stedet gennemført ambitiøse, udgiftkrævende love.

En mindretalsregering kan have vanskeligt ved alene at magte en opbremsning og omlægning, det erkender jeg gerne. Situationen lægger op til et bredt samarbejde. Statsministeren har nylig sagt, at finanslovsforslaget skulle betragtes som et udspil fra regeringens side. Jeg opfatter dette som en udstrakt hånd. Vi fra vor side er villige til at gå ind i brede forhandlinger om en langsigtet målsætning for dansk økonomi. Lad os tage fat, jo før jo bedre.

Lütken: Da folketinget for et år siden havde finanslovforlaget for 1972-73 til behandling, var man faktisk i næsten samme situation som i dag. Nøgleordet var dengang besparelser, sådan som det er nu, udgifterne havde sat rekord med det uundgæelige resultat, at skatterne også blev rekordagtige. I år er der en reel merudskrivning på ca. 7 milliarder kr., hvilket er ny rekord. SF's ordfører, hr. Poul Dam, foreslog sidste år, at man slagtede nogle hellige køer, der åd vel rigeligt af samfundets midler uden at give ret meget igen. Økonomiministeren tog dengang tanken op, og vi fik kulegravningsbanden. Det var allerede fra første færd klart, at i hvert fald mindst ét af de borgerlige partier som en forudsætning for at medvirke ved sparebestrebelse reelt krævede væsentlige nedskæringer på boligområdet. Det var således problematisk, hvad der var af enighed allerede fra starten om sparesagen, og det kan derfor ikke undre i og for sig, at den led skibbrud, selv om det var synd.

I disse dage synes spillet at skulle gentage sig. Regeringen indbyder til ny kulegravning, og fra borgerlig side, dog denne gang fra det radikale venstre, kommer der omgående det svar, at så skal der skæres kraftigt ned på boligstøtten. Statsministeren har erklæret, at han anser det for urigtigt at røre socialudgifterne. Venstre og konservative vil netop spare på dette område.

Det er for os svært at se andet end spilfægtteri i denne nye kulegravningssituation. SF vil naturligvis ikke afvise et nyt forsøg, men vi er absolut skeptiske med hensyn til mulighederne for at nå konkrete resultater.

Grunden til, at vi skal have en ny debat om kulegravning af budgettet, er, at regeringen med statsministeren og økonomiministeren i spidsen erkender, at de opnåede spareresultater er for små, og at der derfor må ske mere på dette område. Regeringen kan i alle borgerlige blade læse om, hvor ringe det står til med landets økonomi, og at sparebestrebelse har været en række af fiaskoer. Jeg forstår meget vel, hvis man nu fra regeringens side siger til de borgerlige partier: hvor er det egentlig, I vil spare? Lad os se, hvilke konkrete forslag V, K og R har.

De danske vælgere må undre sig. Nu har de netop været igennem en EF-kampagne,